

Từ ghét cho đến yêu thương

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện ngắn “Tháng năm không ở lại”)

Tôi không biết cái nắm tay ấm áp ấy còn ấm được đến ngày mai, ngày mốt hay sang năm nữa, hay là một lúc nào đó, nhưng chỉ cần qua được hôm nay thôi, tôi biết tôi luôn trân trọng nó.

- Ô, cái bạn gì gì mập mập ngồi kia tên là gì ấy nhỉ?

Tôi quay ra nhìn đã đưa một phát từ đầu đến chân cái con người vừa hét lớn bên tai. Ừm...đúng rồi, đúng cái thằng này mới hôm qua soi mói, thọc mạch mình trong buổi họp nhân viên đây mà. Giờ nó còn đứng đây giả bộ thân thiện, bộ mặt sỗ khanh lại thêm cái giọng nói khùng khùng điên điên không giống ai.

Tôi hờ hững đáp, thậm chí còn không quay ra nhìn mặt hắn.

- Tên là Chi. Nguyễn Thị Mai Chi, người Hạ Long, 24 tuổi, là phiên dịch mới của công ty.

Tôi đang nghĩ là hắn sẽ phải thẩn người một lúc rồi mới đáp trả nhưng bỗng giật mình, có một bàn tay đưa ra trước mặt tôi, kèm theo đó là một nụ cười khá là “gian xảo”.

- Ồm. Chào Chi. Mình là Hưng.

Tôi nhìn xuống bàn tay đang chìa ra trước mặt mình, tay quơ lấy cái thước, “đỗ” một phát vào tay hắn rồi cầm mặt vào máy tính, nói:

- Ờ...chào đồng nghiệp.

Hắn lại nhìn tôi với con mắt ngờ vực, rút lại cái tay và nhăn nhó

- Cách chào hỏi bạn mới kỳ zậy ta?

Tôi ngẩng mặt lên, lờ cái mắt rồi lại quay đi, ra kiểu “cha này phiền ghê”

- Thế ông muốn phải chào hỏi như nào? Ôm hôn nhau thăm thiết à ông già?

- Ô ...gái..gái hơi bị hung hăng nha gái. Tôi thấy thích gái rồi đấy. Like một cái cho câu nói vừa nãy.

Vừa nói hăng vừa giơ cái ngón tay cái cong quèo quèo, đúng cái hình nút like trên “phây búc” ra trước mặt tôi. Rồi hăng quay ngoắt người đi.

Tôi nhếch mép rồi nghĩ bụng “đúng là tên rồ”.

Bỗng nhiên, nghĩ thế nào đi được một nửa quãng đường từ cửa công ty vào đến bàn làm việc của hăng, cũng cỡ đâu khoảng hai hay ba mét gì gì đó, hăng lại quay ra.

- Mà tôi không có phải ông già nha. Tôi sinh năm 90, tôi mới 24 tuổi thôi, còn chưa lấy vợ nhá. Già đâu mà già.

- Ờ, biết rồi. Nói xong chưa. Tôi còn có việc phải làm. Ông làm nhảm hoài vậy ông.

Mặt hăng bắt đầu chảy dài xuống rồi đi vào. Từ lúc đấy, không thấy hăng bén mảng ra chỗ tôi lần nào nữa. Trừ mấy lần dờn dẹo qua lại mấy nhát, liếc liếc ngó ngó thấy tôi đang mải miết với đồng hợp đồng, tài liệu, website lại chạy vào.

Cho đến chiều, gần giờ tan sở, hăng chạy ra bàn tôi, ôm theo cái lap top.

- Chi...Chi. Cho Hưng “phây búc” của Chi đi. “At phờ ren” nói chiện cái coi.

Tôi quay ra nhìn cái điệu bộ, khuôn mặt nhe cái răng tức cười ghê gớm. Tìm tìm gõ gõ cái tên “Chum Tí Tí”. Hăng nhìn thấy cái nickname của tôi như thế vớ được vàng, cười một cách sung sướng và sáng khoái

- Á...ha...“Chum Tí Tí”. Lấy cái tên chi mà mắc cười rứa. Nick là tí ti mà sao người lại không tí ti zậy trời?

Cái giọng con trai gì đâu mà nghe như thím, điệu cười thì cứ như heo bị cắt tiết. Tôi quay ra cười chừ rồi nạt nộ:

- Thôi đi thím già. Thím nói câu nữa tôi bường cho bể mỏ, vỡ a lô à nha.

Hắn giật mình, lấy hai tay che miệng gấp.

- Con gái gì mà dữ zậy. Giờn thôi mà.

Sau lần “ạt phây bức” đó, hai đứa tôi chính thức là bạn, không chỉ là bạn theo nghĩa ảo mà còn là bạn theo đúng nghĩa của ngoài đời thật.

Hưng là dân gốc ở Sài Gòn, hắn là một nhân viên kinh doanh của công ty nên không bị gò bó thời gian, có khi cả tuần mới thấy mặt hắn một lần. Nhưng dạo này hắn tích cực đến công ty hơn, và cũng tích cực nói chuyện với tôi hơn.

Tôi biết hắn đang yêu một cô nàng kém hắn ba tuổi, vẫn còn đang đi học. Cô nàng này tên là Linh, cũng là gốc Sài Gòn nốt. Dạo gần đây, tôi thấy hắn hay tâm sự chuyện tình cảm với tôi. Hắn kêu than về người con gái hắn đang yêu trẻ con, hay ghen, không biết hiểu cho công việc của hắn. Bỗng dưng, chỉ ngồi nghe hắn tâm sự thôi mà tôi lại muốn chửi hắn ghê gớm. Muốn chửi hắn là thằng sở Khanh, thằng vô trách nhiệm..bla..bla. Nhưng suy cho cùng thì chuyện yêu đương để dẫn đến sự chán nản đâu chỉ là lỗi của một người.

Hắn là dân Sài Gòn, sống không phải khá giả, vì hắn ra ngoài tự lập, tự thuê nhà, tự kiếm sống, không ở chung với ba mẹ. Tối nào cứ rảnh là hắn lại chạy qua nhà đưa mẹ hắn đi ăn uống, ngày nào cũng gọi điện hỏi han mẹ, nhà có chuyện gì cũng đến tay hắn lo, cùng sinh năm 90, thấy hắn như vậy, tôi bỗng chột dạ.

Với một con người như hắn, đúng là tôi không thể chửi mắng hắn vô trách nhiệm được, nhưng cũng không thể đổ toàn bộ lỗi cho người con gái tên Linh trong câu chuyện yêu đương của hắn, vì tôi đâu có quen. Tất cả những thứ tôi có thể chia sẻ chỉ là một câu nói vu vơ:

- Khi còn yêu thì có đủ mọi thứ để tìm đến nhau cho dù là khó đến mấy nhưng khi đã chán thì lại viện đủ mọi cớ để tránh mặt nhau. Đối với một người đàn bà, họ cần nhất chính là sự thủy chung và quan tâm ở đàn ông. Tôi không thể bênh ông vì tôi cũng là đàn bà nhưng tôi có thể khuyên ông, chán rồi thì nên thẳng thắn với người ta. Đừng lập lờ để gây đau khổ cho người

ta....

Hắn quay ra nhìn tôi như thể chờ đợi tôi nói tiếp câu nữa. Nhưng hết rồi, tôi đứng dậy thu xếp đồ chuẩn bị về.

Tôi là một con bé đa cảm, tính cách hơi lạ, hơi khùng và hơi hâm hấp. Người ta có thể nói tôi nhiều tài vì ít ra tôi làm cái gì cũng không đến nỗi dở tệ: hát không tệ lắm, vẽ không dở lắm và viết văn “sến” lại càng không dở.

Tôi từ bắc vào nam để lập nghiệp mặc cho sự ngăn cản của gia đình bạn bè. Với cái đồng lương ít ỏi cộng thêm chút tiền dịch thuật ở ngoài sống đủ một tháng đã là tốt rồi chứ đừng nói là dư dả. Có lẽ từ hai chữ “tự lập” mà tôi và hắn mới đến lại được gần với nhau.

Hai đứa tôi nói chuyện nhiều và đi chơi cũng nhiều hơn. Phải nói là chưa hôm nào giống hôm nào, những cuộc trò chuyện cũng chưa bao giờ trùng lặp.

- Này, bà đã từng thương một người nào đó sâu đậm chưa?

Tôi nhìn hắn rồi cười nhạt.

- Có chứ, yêu và rất yêu. Tôi coi người ta bằng cả ông trời. Thế giới của tôi chỉ có người ấy. Nhưng rồi thì cũng chẳng đi đến đâu, vì khi coi trọng quá một người, đặt niềm tin quá vào một người sẽ có lúc tự mình thấy đau thôi.

Chỉ với một câu nói thôi mà tôi như muốn khóc, mắt tôi rơm rớm nước. Tôi không muốn nhắc đến người ấy vì người ấy vẫn còn đang giày vò tôi ở hiện tại. Bỗng dưng, hắn tiến đến sát tôi, nhìn vào mắt tôi. Tôi giật mình mở to tròn mắt nhìn hắn.

- Ông nhìn cái gì thế?

- Mắt bà to thiệt á..bà khóc làm tui nhìn được cả tui trong đó kìa.

Tôi vừa giật mình, vừa buồn cười câu nói của hắn. Trông hắn như một thằng đàn ông mang tích cách của một đứa con nít vậy.

- Này bà....

- Gì nữa?

Hắn nhìn tôi với bộ mặt mếu máo, y hết một đứa con nít bị lấy mất kẹo.

- Trước khi quen với Linh, tui cũng từng có một mối tình bốn năm với Chi, cùng tên với bà đó. Thương tui lắm, chăm cho tui nữa, chia tay một năm rồi tui mới bắt đầu quen Linh. Nhưng Linh khác Chi nhiều. Chi cho đến giờ vẫn qua nhà thăm mẹ tui thường xuyên nữa.

Tôi nhìn hắn rồi cười.

- Vậy sao có người yêu ông vậy mà ông còn để người ta đi?

- Ừm thì tại tui bỏ bê người ta, tại tui trẻ con quá. Giờ muốn quay lại cũng không được nữa rồi.

- Ừm, có những thứ đẹp cũng chỉ đẹp trong quá khứ được thôi, chứ chẳng thể đẹp ở hiện tại. Không thể đem quá khứ lắp vào hiện tại được.

Ngày hôm ấy, hai đứa tôi đứng trên cây cầu Thủ Thiêm mênh mang gió, đứng nhìn sông Sài Gòn về đêm, ăn bánh tráng cuốn trộn rồi tâm sự đúng nghĩa với chữ “bạn”.

Và thực sự, cả tôi và hắn không biết cái ranh giới “bạn” đã bị xóa nhòa từ lúc nào khi hai đứa đối cách xưng hô từ ông, bà – tui, đến tao – mày rồi bây giờ là anh – em

Lần đầu tiên, khi vẫn còn đứng giữa ranh giới là bạn, hắn cầm tay tôi, khi thấy tôi buồn. Buồn vì sự dày vò của “đồng tình yêu” suốt 5 năm qua cho đến bây giờ vẫn không dứt, còn hắn thì bị dày vò bởi trách nhiệm của một thằng đàn ông.

Ghé tạm bên đường, ngồi nhìn người, nhìn xe qua lại, ngóng thêm một chút gió đêm của sông Sài Gòn, hai bàn tay đan vào nhau, tôi bỗng thấy ấm lạ rồi cười nhạt.

- Sao em lại cười? mà chỉ toàn cười nhạt?

- Cười vì tự dưng ở cạnh anh mà em lại thấy ấm. Còn cười nhạt là em tự cười

em, cười vì cái ngu khi yêu, vì cái yếu đuối của em.

Tôi và hân không chỉ giống nhau về những cảm xúc trong tình yêu, về mỗi tình dài mấy năm bị đứt gánh giữa đường mà còn cả về gia đình, về những dòng ký ức của căn bệnh “trầm cảm”.

Đứng trước hân, tôi như nhìn thấy chính tôi trước kia và bây giờ, chỉ khác nhau về giới tính. Người ta chả thường bảo “nam châm cùng cực thì đẩy nhau, nam châm khác cực mới hút nhau. Người với người giống nhau quá sẽ đẩy nhau ra, chỉ khi có sự khác biệt mới được ở gần nhau”. Tôi và hân quá đối giống nhau, phải chăng cái điều đang khiến hai đứa tôi ở gần bên nhau là được soi chính bản thân mình và khám phá chính bản thân mình trong một giới tính khác?

Ngày hôm nay, hân đi gặp Linh sau một quãng thời gian im hơi lặng tiếng. Nghe đâu, bạn Linh mới về lại Sài Gòn nên muốn hân đến chơi cùng. Thoạt đầu nghe xong, tôi im lặng một lúc rồi mới nói:

- ừm, đi vui vẻ. Đi thôi, chỉ đi thôi nhé. Nhớ về sớm nhé.

- ừm, Anh biết rồi. Mai còn đi làm mà.

Nhắn xong cái tin nhắn, lòng tôi bắt đầu chùng xuống. Tôi ôm lấy cái máy và cái tai nghe. “Sợ yêu” của Đồng Lan, cô ca sĩ hoang dại với bài hát tự sáng tác như đánh trúng tâm trạng tôi lúc này.

“Sợ một mai người sẽ không kề bên, sợ tình yêu là bóng hoa rơi thềm

Sợ rằng mỗi sớm mai, thức dậy với bài hát cũ
Sợ giấc mơ đêm qua yêu không nhận ra người.....
Cần khoảng riêng lặng lẽ cho mình em
Tìm một ô cửa trắng soi gương mình
Chìm sâu nỗi nhớ Anh, em không còn là em vẫn thế
Và giấc mơ đêm qua, em quên là tên mình
Hạnh phúc quá cao xa, em làm sao với
Bạn với nỗi cô đơn, em còn biết khóc
Cô đơn vồ về, em ôm lấy mình và bảo rằng
Yêu, em sợ yêu.....
Trong tình yêu anh vội vã như một đứa trẻ
Trong tình yêu em nhút nhát như một đứa trẻ.”

Cũng đúng thôi, tôi đang sợ yêu, sợ cả mất hân nữa. Vì chúng tôi quá giống

nhau, vì cả tôi và hắn có quá nhiều cảm xúc vẫn còn đang bỏ ngỏ. Tôi sợ đến một lúc nào đó hoặc tôi hoặc hắn sẽ chạy theo dòng cảm xúc cũ mà bỏ rơi nhau, đánh mất bản thân mình, đánh mất một người bạn như thế đã quen nhau từ kiếp trước.

Vẫn cái nắm tay ấy, cái nắm tay của hai kẻ cô đơn tự sưởi ấm cho nhau. Chỉ khi bị tách ra đơn lẻ mới biết thực sự cần đến nhau, cần đến hơi ấm của nhau, của sự cảm thông và sẻ chia ngày thường. Tôi không biết cái nắm tay ấm áp ấy còn ấm được đến ngày mai, ngày một hay sang năm nữa, hay là một lúc nào đó, nhưng chỉ cần qua được hôm nay thôi, tôi biết tôi luôn trân trọng nó.